

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวจีนที่ศึกษาหลักสูตรภาษาไทย
ณ สถาบันภาษาและกิจการต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

An Analysis of Errors in Thai Writing by Chinese Learners Enrolled in Thai
Language Programs at the Language Institute and Global Affairs,
Chiang Rai Rajabhat University

(Received: June 28, 2023; Revised: August 10, 2023; Accepted: December 22, 2023)

ศักดิ์เดช แยมเอิบสิน¹ อติสรณ์ ประทุมถิ่น²

Sakdat Yamobsin¹ Adisorn Prathoomthin²

บทคัดย่อ

งานวิจัยฉบับนี้เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการเขียนภาษาไทยและเพื่อศึกษาสาเหตุข้อผิดพลาดด้านการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวจีนที่ศึกษาหลักสูตรภาษาไทย ณ สถาบันภาษาและกิจการต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ประชากรที่ใช้ศึกษา ได้แก่ ผู้เรียนชาวจีนที่ศึกษาในหลักสูตรภาษาไทย ปีการศึกษา 2564 ภาคเรียนที่ 2 จำนวน 117 คน ผลการวิจัยพบว่าข้อผิดพลาดด้านการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวจีนสามารถจำแนกได้ 3 กลุ่ม ได้แก่

1. ข้อผิดพลาดด้านการเขียนสะกดคำพบการเขียนรูปพยัญชนะผิดมากที่สุด มีค่าสถิติร้อยละ 54.24

2. ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำพบการใช้คำกริยาผิดมากที่สุดร้อยละ 31.25

3. ข้อผิดพลาดด้านการสร้างประโยคพบการเพิ่มคำมากที่สุดการร้อยละ 36.67

และในส่วนของสาเหตุข้อผิดพลาดการเขียนภาษาไทยสามารถจำแนกได้ 7 ประการ ได้แก่

1. ไม่เข้าใจกฎเกณฑ์ของภาษา
2. ออกเสียงผิด
3. รูปของพยัญชนะคล้ายกัน
4. ไม่ทราบความหมายของคำ
5. ไม่เข้าใจการใช้คำ
6. ไม่เข้าใจการใช้ประโยค
7. คำศัพท์จำกัด

¹ สถาบันภาษาและกิจการต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย e-mail: sakdat.yam@crru.ac.th
Institute and Global Affairs, Chiang Rai Rajabhat University

² คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
Faculty of Humanities, Chiang Rai Rajabhat University

ทั้งนี้ผลการวิจัยทำให้ผู้สอนทราบจุดเน้นที่ต้องให้ความสำคัญในการปรับปรุงแก้ไขเป็นกรณีพิเศษและนำข้อมูลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดมาเป็นแนวทางในการจัดทำเนื้อหาและประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

คำสำคัญ: ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย การเขียน การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

Abstract

This research is a quantitative research study designed to analyze errors in Thai language writing and investigating the causes of these errors among Chinese students enrolled in the Thai language curriculum at the Language Institute and Global Affairs, Chiang Rai Rajabhat University, during the second semester of the 2021 academic year. The study population consisted of 117 Chinese students. The research found that errors in Thai language writing among Chinese students could be categorized into three groups:

1. Spelling errors were most commonly found in consonant forms, with a statistical value of 54.24 percent.
2. Word usage errors were most commonly associated with incorrect verb choices, accounting for 31.25 percent.
3. Sentence construction errors were found to involve the addition of the most words, accounting for 36.67%

Regarding the causes of these errors in Thai language writing, they can be classified into seven main factors:

1. Lack of understanding of language rules.
2. Pronunciation mistakes.
3. Confusion between similar consonant shapes.
4. Lack of word meaning comprehension.
5. Misunderstanding of word usage.
6. Miscomprehension of sentence structure.
7. Limited vocabulary.

This research provides valuable insights for educators, highlighting areas that require special attention for improvement. The analysis of error data can serve as a guideline for developing content and applying effective teaching strategies to enhance the quality of Thai language instruction.

Keywords: Thai language writing errors, Writing, Teaching Thai as a foreign language

บทนำ

ในศตวรรษที่ 21 ได้มีการกำหนดทักษะการเรียนรู้ที่หลากหลาย ได้แก่ ทักษะการเรียนรู้ (Learning Skills) ทักษะความเข้าใจและการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล (Digital & Information Literacy Skills) ทักษะชีวิต (Life Skills) เป็นต้น เพราะมนุษย์คิดค้นและพัฒนาสิ่งใหม่ ๆ เพื่อความอยู่รอดในสังคมอยู่เสมอแต่อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าองค์ความรู้และนวัตกรรมที่พัฒนาขึ้นจะมีความโดดเด่นและทันสมัย การเสริมสร้างความเข้าใจอันดีต่อกันผ่านกระบวนการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพยังคงมีความสำคัญและจำเป็นยิ่ง ดังนั้นการศึกษาเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารจึงได้รับความสนใจเสมอและได้รับความนิยมนำมาเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ในมิติของภาษาไทยก็เช่นเดียวกัน ดัง รุ่งฤดี แพลงคร (2561, น. 1) กล่าวว่า “ปัจจุบันมีชาวต่างประเทศสนใจเรียนภาษาไทยเพิ่มมากขึ้น ดังนั้น ผู้สอนจำเป็นต้องเข้าใจแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ เริ่มตั้งแต่การกำหนดแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศ เพื่อจัดเตรียมเนื้อหาบทเรียนให้เหมาะสมกับกลุ่มผู้เรียนชาวต่างประเทศรวมทั้งการจัดการจัดกิจกรรมในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน การเลือกใช้สื่อประกอบการเรียนการสอน และการประเมินผลการเรียนการสอน”

สถาบันภาษาและกิจการต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย อยู่ในเขตพื้นที่จังหวัดเชียงราย มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศเมียนมา และสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ซึ่งกล่าวได้ว่า จังหวัดเชียงรายเป็นหนึ่งในประตูไปสู่ประเทศในกลุ่มอนุภาคลุ่มน้ำโขงตอนบน (Greater Mekong Subregion = GMS) ได้แก่ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ประเทศเมียนมาและประเทศจีนตอนใต้ ด้วยภูมิศาสตร์ที่เอื้ออำนวยเช่นนี้ทำให้มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายได้มีโอกาสดำเนินโครงการความร่วมมือทางวิชาการร่วมกับสถาบันการศึกษาในเขตพื้นที่มณฑลยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ลักษณะโครงการความร่วมมือ คือ กิจกรรมการแลกเปลี่ยนนักศึกษา โดยรับผู้เรียนชาวจีนที่ศึกษาสาขาวิชาเอกสาขาภาษาไทยระดับอนุปริญญาชั้นปีที่ 2 เพื่อเข้ามาศึกษาต่อหลักสูตรภาษาไทยระยะเวลา 1 ปี ณ สถาบันภาษาและกิจการต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

การจัดการเรียนการสอนผู้เรียนกลุ่มนี้ ผู้สอนประสบปัญหาและอุปสรรคสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อการจัดเนื้อหาบทเรียน ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนมีทักษะการฟัง พูด และทักษะการอ่าน เขียนไม่สอดคล้องกัน โดยมีทักษะการฟังพูดภาษาไทยอยู่ในระดับ B1 มาตรฐาน The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) แต่ทักษะการอ่านและการเขียนอยู่ในระดับ A2 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ก่อนเข้าศึกษาในหลักสูตรที่กำหนดไว้ระดับ B1 CEFR ขึ้นไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะด้านการเขียนพบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีสมรรถนะด้านการเขียนต่ำกว่าอยู่ที่ระดับ A2 CEFR มีจำนวนมากถึงร้อยละ 80 ดังนั้นผู้สอนจึงมีความจำเป็นเร่งด่วนในการวิเคราะห์องค์ความรู้เดิมและข้อบกพร่องด้านการเขียนของผู้เรียนเพื่อนำมาแก้ปัญหาการจัดเนื้อหาบทเรียน ดัง สมพงษ์ วิทยศักดิ์พันธ์ (2548, น. 233) กล่าวถึงหลักการสอนอ่านเขียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติสู่ความสำเร็จว่า “ควรพยายามใช้ความรู้เดิมของผู้เรียนให้เป็นประโยชน์ให้มากที่สุด ความรู้เดิมนี้หมายถึง ความคุ้นเคยกับเสียง คำศัพท์ หรือภาษาไทยที่ได้ยินมาได้เรียนมาเบื้องต้น ผนวกกับความรู้ภูมิหลังที่เป็นความรู้ทั่วไปของผู้เรียนมาใช้ประโยชน์ในการเรียนรู้การอ่านและการเขียนให้มากที่สุดและผู้เรียนเองก็จะรู้สึกว่าการเรียนการอ่านและการเขียนไม่ใช่เรื่องยากอีกต่อไป” ดังนั้นการพัฒนา

ทักษะด้านการเขียนของผู้เรียนจึงจำเป็นต้องวัดสมรรถนะด้านภาษาเพื่อนำผลมาพัฒนาทักษะภาษาที่สอดคล้องเหมาะสมกับผู้เรียน

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจวิเคราะห์สาเหตุและข้อผิดพลาดที่ปรากฏในการเขียนของผู้เรียนชาวจีนกลุ่มนี้โดยการวัดสมรรถนะภาษาไทยตามมาตรฐาน CEFR เพื่อนำข้อมูลไปปรับใช้ในการแก้ไขปัญหาและข้อบกพร่องด้านการเขียนของผู้เรียนได้ตรงประเด็นและสามารถจัดทำบทเรียนที่เหมาะสมให้แก่ผู้เรียนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวจีนที่ศึกษาหลักสูตรภาษาไทย ณ สถาบันภาษาและกิจการต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
2. เพื่อศึกษาสาเหตุข้อผิดพลาดการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวจีนที่ศึกษาหลักสูตรภาษาไทย ณ สถาบันภาษาและกิจการต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

ประโยชน์ของการวิจัย

1. ผลการวิจัยทำให้ทราบถึงลักษณะของข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวจีน ที่ศึกษาในหลักสูตรภาษาไทย ณ สถาบันภาษาและกิจการต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายและสามารถนำข้อมูลออกแบบนวัตกรรมด้านการฝึกทักษะการเขียนที่มีประสิทธิภาพ
2. ผลการวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบสาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวจีนศึกษาในหลักสูตรภาษาไทย ณ สถาบันภาษาและกิจการต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายและสามารถนำข้อมูลสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนที่สามารถแก้ปัญหาได้ตรงกับสาเหตุข้อผิดพลาด
3. ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้สอนในการกำหนดแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวจีนที่ศึกษาในหลักสูตรภาษาไทย ณ สถาบันภาษาและกิจการต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายและผู้เรียนชาวจีนที่ศึกษาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
4. ผลการวิจัยครั้งนี้จะสามารถนำมาพัฒนาแบบฝึกทักษะด้านการเขียนภาษาไทยสร้างสรรค์ให้แก่ผู้เรียนชาวจีนที่ศึกษาในหลักสูตรภาษาไทย ณ สถาบันภาษาและกิจการต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายและผู้สนใจทั่วไป
5. ผลการวิจัยครั้งนี้จะสามารถนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ณ สถาบันภาษาและกิจการต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายและสถาบันการศึกษาที่มีผู้เรียนชาวจีน

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ ผู้เรียนชาวจีนที่ศึกษาหลักสูตรภาษาไทยระยะเวลา 1 ปี ณ สถาบันภาษาและกิจการต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ในปีการศึกษา 2564 ภาคเรียนที่ 2 จำนวนทั้งสิ้น 117 คน

นิยามศัพท์เฉพาะ

ผู้เรียนชาวจีน หมายถึง ผู้เรียนชาวจีนที่ศึกษาสาขาวิชาภาษาไทยระดับอนุปริญญาชั้นปีที่ 2 จากสถาบันการศึกษาในประเทศจีน และได้เดินทางเข้ามาศึกษาต่อหลักสูตรภาษาไทยระยะเวลา 1 ปี ณ สถาบันภาษาและกิจการต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

การทดสอบภาษาไทยมาตรฐาน CEFR หมายถึง การวัดสมรรถนะภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศตามมาตรฐาน The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) จัดขึ้นโดยสถาบันภาษาและกิจการต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตการศึกษาข้อผิดพลาดด้านการเขียนของผู้เรียนชาวจีนที่ศึกษาหลักสูตรภาษาไทย ณ สถาบันภาษาและกิจการต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย สรุปได้ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการเขียนภาษาไทย 3 ด้าน ได้แก่
 - 1.1 การเขียนสะกดคำ
 - 1.2 การใช้คำ
 - 1.3 การสร้างประโยค
2. ศึกษาสาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย

ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรต้น (independent variable) คือ ผู้เรียนชาวจีนที่เข้ารับการทดสอบวัดระดับสมรรถนะภาษาไทยมาตรฐาน CEFR ณ สถาบันภาษาและกิจการต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

ตัวแปรตาม (Dependent Variables) คือ ผลการทดสอบและข้อผิดพลาดด้านการเขียนของผู้เรียนชาวจีนที่ศึกษาหลักสูตรภาษาไทย ณ สถาบันภาษาและกิจการต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

ขอบเขตด้านระยะเวลา

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย ตั้งแต่เดือนกันยายน พ.ศ. 2564 ถึงเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2565

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ผู้เรียนชาวจีนที่ศึกษาหลักสูตรภาษาไทย ณ สถาบันภาษาและกิจการต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ในปีการศึกษา 2564 ภาคเรียนที่ 2 ทั้งหมดจำนวนทั้งสิ้น 117 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบทดสอบการเขียนเรียงความตามหัวข้อที่กำหนดให้ จำนวนคำขั้นต่ำในการเขียน 350 คำ ระยะเวลาในการเขียน 2 ชั่วโมง

การสร้างและตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้เครื่องมือในการวิจัยจากผลประเมินเกณฑ์การประเมินความสอดคล้อง (Index of consistency : IOC ของผู้เชี่ยวชาญโดยพิจารณาข้อคำถามที่มีค่า IOC ระหว่าง 0.60-1.00

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ด้วยสูตรการหาค่าร้อยละ (Percentage) กัลยา วานิชย์บัญชา (2550, น. 44) ดังนี้

$$p = \frac{\quad \times 100}{\quad}$$

เมื่อ	P	แทน	ค่าร้อยละ หรือ ค่าเปอร์เซ็นต์
	f	แทน	ค่าความถี่ที่ต้องการแปลงเป็นค่าร้อยละ
	n	แทน	ค่าจำนวนความถี่ทั้งหมดหรือค่าขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมและการวิเคราะห์ข้อมูล

รวบรวมและตรวจแบบทดสอบการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีน ใช้วิธีการตรวจโดยแสดงข้อมูลแบบทดสอบบนเครื่องฉายภาพ (Projector) และให้คณาจารย์สาขาภาษาไทยจำนวน 3 คน ตรวจพร้อมกันจากนั้นจึงรวบรวมผลการตรวจทั้งหมดมาหาความถี่ข้อผิดพลาดและค่าสถิติ ร้อยละ

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวจีนที่ศึกษาหลักสูตรภาษาไทย ณ สถาบันภาษาและกิจการต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย จำแนกได้ ดังนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวจีนที่ศึกษาหลักสูตรภาษาไทย ณ สถาบันภาษาและกิจการต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย จำแนกได้ 3 กลุ่ม ได้แก่ การเขียนสะกดคำ การใช้คำ และการสร้างประโยค ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการเขียนสะกดคำ พบลักษณะข้อผิดพลาด 3 ลักษณะ ได้แก่ การเขียนพยัญชนะผิด การเขียนสระผิด และการเขียนวรรณยุกต์ผิด รายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดการเขียนพยัญชนะผิด

	รายการ	ความถี่	ร้อยละ
1.	การเขียนรูปพยัญชนะที่มีความคล้ายคลึงกันสลับกัน	14	43.75
2.	การเขียนพยัญชนะต้นไม่ถูกต้อง	2	6.24
3.	การเขียนพยัญชนะท้ายไม่ถูกต้อง	5	15.63
4.	การเขียนพยัญชนะที่มีเสียงเหมือนกัน	6	18.75
5.	การเขียนลตรูปพยัญชนะ	5	15.63
	รวม	32	100.00

จากตารางที่ 1 สรุปได้ว่า ลักษณะข้อผิดพลาดการเขียนพยัญชนะผิดที่พบมากที่สุด คือ การเขียนรูปพยัญชนะที่มีความคล้ายคลึงกันสลับกันมีค่าสถิติเท่ากับร้อยละ 43.75 รองลงมา คือ การเขียนพยัญชนะที่มีเสียงเหมือนกันร้อยละ 18.75 ส่วนการเขียนพยัญชนะท้ายไม่ถูกต้องและการเขียนลตรูปพยัญชนะมีค่าสถิติเท่ากันคือร้อยละ 15.63 ลำดับสุดท้ายได้แก่การเขียนพยัญชนะต้นไม่ถูกต้องร้อยละ 6.24 ตามลำดับ

ด้านลักษณะข้อผิดพลาดการเขียนสระผิด ประกอบด้วยลักษณะการผิด 4 ลักษณะ ได้แก่ การเขียนสระเสียงสั้นเป็นสระเสียงยาว การเขียนสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้น การเขียนสระที่ไม่มีในภาษาไทย และการเขียนลตรูปสระ รายละเอียดดังปรากฏในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดการเขียนสระผิด

	รายการ	ความถี่	ร้อยละ
1.	การเขียนสระเสียงสั้นเป็นสระเสียงยาว	5	35.71
2.	การเขียนสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้น	3	21.43
3.	การเขียนสระที่ไม่มีในภาษาไทย	3	21.43
4.	การเขียนลตรูปสระ	3	21.43
	รวม	14	100.00

จากตารางที่ 2 สรุปได้ว่า ลักษณะข้อผิดพลาดการเขียนสระผิดที่พบมากที่สุด คือ การเขียนสระเสียงสั้นเป็นสระเสียงยาวมีค่าสถิติเท่ากับร้อยละ 35.71 ส่วนการเขียนสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้น การเขียนสระที่ไม่มีในภาษาไทย และการเขียนลตรูปสระมีค่าสถิติข้อผิดพลาดเท่ากันร้อยละ 21.43

ด้านลักษณะข้อผิดพลาดการเขียนวรรณยุกต์ผิด ประกอบด้วยลักษณะการผิด 3 ลักษณะ ได้แก่ การเขียนรูปวรรณยุกต์ผิด การเขียนเพิ่มรูปวรรณยุกต์ และการไม่เขียนรูปวรรณยุกต์ รายละเอียดดังปรากฏในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดการเขียนวรรณยุกต์ผิด

รายการ	ความถี่	ร้อยละ
1. การเขียนรูปวรรณยุกต์ผิด	3	23.08
2. การเขียนเพิ่มรูปวรรณยุกต์	5	38.46
3. การไม่เขียนรูปวรรณยุกต์	5	38.46
รวม	13	100.00

จากตารางที่ 3 สรุปได้ว่า ลักษณะข้อผิดพลาดการเขียนวรรณยุกต์ผิดที่พบมากที่สุด คือ การเขียนเพิ่มรูปวรรณยุกต์และการไม่เขียนรูปวรรณยุกต์โดยมีค่าสถิติเท่ากับร้อยละ 38.46 ส่วนลำดับรองลงมา ได้แก่ การเขียนรูปวรรณยุกต์ผิดร้อยละ 23.08

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการเขียนสะกดคำ พบลักษณะข้อผิดพลาด 3 ลักษณะ ได้แก่ การเขียนพยัญชนะผิด การเขียนสระผิด และการเขียนวรรณยุกต์ผิด รายละเอียดดังปรากฏในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงภาพรวมสรุปผลการวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดด้านการเขียนสะกดคำ

รายการ	ความถี่	ร้อยละ
1. การเขียนพยัญชนะผิด	32	54.24
2. การเขียนสระผิด	14	23.73
3. การเขียนวรรณยุกต์ผิด	13	22.03
รวม	59	100.00

จากตารางที่ 4 สรุปได้ว่า ลักษณะข้อผิดพลาดด้านการเขียนสะกดคำที่พบมากที่สุด คือ การเขียนพยัญชนะผิดมีค่าสถิติเท่ากับร้อยละ 54.24 รองลงมา คือ การเขียนสระผิด ร้อยละ 23.73 และการเขียนวรรณยุกต์ผิด ร้อยละ 22.03 ทั้งนี้การเขียนประเภทพยัญชนะผิด ได้แก่ การเขียนรูปพยัญชนะที่มีความคล้ายคลึงกันสลับกัน การเขียนพยัญชนะต้นไม่ถูกต้อง การเขียนพยัญชนะท้ายไม่ถูกต้อง การเขียนพยัญชนะที่มีเสียงเหมือนกัน และการเขียนลดรูปพยัญชนะ

กลุ่มที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ พบลักษณะข้อผิดพลาด 7 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำนามผิด การใช้คำสรรพนามผิด การใช้คำกริยาผิด การใช้คำวิเศษณ์ผิด การใช้คำบุพบทผิด การใช้คำสันธานผิด และการใช้คำอุทานผิด รายละเอียดดังปรากฏในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 แสดงผลการวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ

รายการ	ความถี่	ร้อยละ
1. การใช้คำนามผิด	7	14.58
2. การใช้คำสรรพนามผิด	5	10.42
3. การใช้คำกริยาผิด	15	31.25
4. การใช้คำวิเศษณ์ผิด	9	18.75
5. การใช้คำบุพบทผิด	5	10.42
6. การใช้คำสันธานผิด	5	10.42
7. การใช้คำอุทานผิด	2	4.16
รวม	48	100.00

จากตารางที่ 5 สรุปได้ว่า ลักษณะข้อผิดพลาดการใช้คำที่พบมากที่สุด มีค่าสถิติร้อยละตามลำดับดังนี้ การใช้คำกริยาผิดร้อยละ 31.25 การใช้คำวิเศษณ์ผิดร้อยละ 18.75 การใช้คำนามผิดร้อยละ 14.58 การใช้คำสรรพนามผิด การใช้คำบุพบทผิดและการใช้คำสันธานผิดมีค่าสถิติเท่ากันร้อยละ 10.42 และลำดับสุดท้ายการใช้คำอุทานผิดร้อยละ 4.16 โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้คำกริยาผิดแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวจีนมีข้อผิดพลาดด้านนี้อย่างมีนัยสำคัญ

กลุ่มที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการสร้างประโยค พบลักษณะข้อผิดพลาด 5 ลักษณะ ได้แก่ การสร้างประโยคผิดจากการใช้คำไม่ครบ การสร้างประโยคผิดจากการเพิ่มคำ การสร้างประโยคผิดจากการวางสลับคำ การสร้างประโยคผิดจากการขาดคำเชื่อม และการสร้างประโยคผิดจากการสร้างไม่จบประโยค รายละเอียดดังปรากฏในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 แสดงผลการวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดการสร้างประโยคผิด

รายการ	ความถี่	ร้อยละ
1. การสร้างประโยคผิดจากการใช้คำไม่ครบ	5	16.67
2. การสร้างประโยคผิดจากการเพิ่มคำ	11	36.67
3. การสร้างประโยคผิดจากการวางสลับคำ	5	16.67
4. การสร้างประโยคผิดจากการขาดคำเชื่อม	5	16.67
5. การสร้างประโยคผิดจากการสร้างไม่จบประโยค	4	13.32
รวม	30	100.00

จากตารางที่ 6 สรุปได้ว่า การสร้างประโยคผิดที่พบมากที่สุดมีค่าสถิติร้อยละตามลำดับดังนี้ การสร้างประโยคผิดจากการเพิ่มคำร้อยละ 36.67 ส่วนการสร้างประโยคผิดจากการใช้คำไม่ครบ การสร้างประโยคผิดจากการวางสลับคำและการสร้างประโยคผิดจากการขาดคำเชื่อมมีค่าสถิติเท่ากันร้อยละ 16.67 และลำดับสุดท้ายการสร้างประโยคผิดจากการสร้างไม่จบประโยคร้อยละ 13.32

ผลการศึกษาสาเหตุข้อผิดพลาดการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวจีนที่ศึกษาหลักสูตรภาษาไทย ณ สถาบันภาษาและกิจการต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย สามารถจำแนกสาเหตุของข้อผิดพลาดได้ 7 ประการ รายละเอียดดังนี้

1. การเขียนผิดเพราะไม่เข้าใจกฎเกณฑ์ของภาษา ส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดด้านการเขียนสะกดคำ โดยมีลักษณะข้อผิดพลาดที่เกี่ยวข้อง 3 ลักษณะ ได้แก่ การเขียนพยัญชนะผิด การเขียนสระผิด และการเขียนวรรณยุกต์ผิด รายละเอียดดังนี้

1.1 การเขียนพยัญชนะผิด ได้แก่

1.1.1 การเขียนพยัญชนะต้นผิด เช่น คำว่า ธนาการ เขียนผิดเป็น ทนาการ / ญ์ปุ่่น เขียนผิดเป็น ยี่ปุ่่น เป็นต้น

1.1.2 การเขียนพยัญชนะท้ายผิด เช่น คำว่า สถานทูต เขียนผิดเป็น สถานทูต / รถไฟ เขียนผิดเป็น รถไฟ เป็นต้น

1.2 การเขียนสระผิด เช่น คำว่า ห้องสมุด เขียนผิดเป็น ห้องสมุด / นาฬิกา เขียนผิดเป็น นาฬิกา / บุหรี เขียนผิดเป็น บุหรี เป็นต้น

1.3 การเขียนวรรณยุกต์ผิด เช่น เสื้อแขนสั้น เขียนผิดเป็น เสื้อแขนสั้น / ข้อความ เขียนผิดเป็น ข้อความ / เพิ่ง เขียนผิดเป็น เพิ่ง เป็นต้น

2. การเขียนผิดเพราะออกเสียงผิด ส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดด้านการเขียนพยัญชนะผิด และการเขียนสระผิด รายละเอียดดังนี้

2.1 การเขียนพยัญชนะผิด ได้แก่ การเขียนลดรูปพยัญชนะ เช่น คำว่า ห้องสมุด เขียนผิดเป็น ห้องสมุ / วันตรุษจีน เขียนผิดเป็น วันตรุจีน เป็นต้น

2.2 การเขียนสระผิด เช่น คำว่า รองเท้าแตะ เขียนผิดเป็น รองเท้าตะ / ตอนเย็น เขียนผิดเป็น ตอนยั้น เป็นต้น

3. การเขียนผิดเพราะรูปพยัญชนะที่คล้ายกัน ส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดด้านการเขียนรูปพยัญชนะที่มีความคล้ายคลึงกันสลับกัน รายละเอียดดังนี้

3.1 การเขียนพยัญชนะกลุ่มตัวอักษร ด - ค - ต เช่น คีม เขียนผิดเป็น คีม / เดือน เขียนผิดเป็น เดือน เป็นต้น

3.2 การเขียนพยัญชนะกลุ่มตัวอักษร ภ - ถ เช่น รูปภาพ เขียนผิดเป็น รูปภาพ เป็นต้น

3.3 การเขียนพยัญชนะกลุ่มตัวอักษร ข - ช - ซ เช่น ทางซ้าย เขียนผิดเป็น ทางซ้าย, ผู้ชาย เขียนผิดเป็น ฟุ่ชาย และ เขียน เขียนผิดเป็น เขียน เป็นต้น

3.4 การเขียนพยัญชนะกลุ่มตัวอักษร ผ - พ - ฝ - ฟ เช่น ห้องพัก เขียนผิดเป็น ห้องฝัก, เผ็ด เขียนผิดเป็น เพ็ด และ กาแฟ เขียนผิดเป็น กาแฝ เป็นต้น

3.5 การเขียนพยัญชนะกลุ่มตัวอักษร ศ - ส เช่น รู้สึก เขียนผิดเป็น รู้สึก เป็นต้น

4. การเขียนผิดเพราะไม่ทราบความหมายคำ ส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ รายละเอียดดังนี้

4.1 การใช้คำนามผิด เช่น วันนี้ฉันจะไปประเทศไทย เขียนผิดเป็น ใครจะไปประเทศไทย/ภาษาไทยยากมาก เขียนผิดเป็น ไทยยากมาก เป็นต้น

4.2 การใช้คำสรรพนามผิด เช่น วันนี้ฉันดีใจมากเลย เขียนผิดเป็น วันนี้ที่ดีใจมากเลย/ใครชอบกินกาแฟเหมือนกันบ้าง เขียนผิดเป็น คนชอบกินกาแฟเหมือนกันบ้าง เป็นต้น

4.3 การใช้คำกริยาผิด เช่น พวกเรารู้จักกัน 5 ปีแล้ว เขียนผิดเป็น พวกเราดีกัน 5 ปีแล้ว / วันนี้ผมอยากจะกินไก่อบ เขียนผิดเป็น วันนี้ผมเอาจะกินไก่อบ เป็นต้น

4.4 การใช้คำวิเศษณ์ผิด เช่น ฉันกินอาหารจีนมาหลายวันแล้ว เขียนผิดเป็น ฉันกินอาหารจีนมาหลากหลายวันแล้ว/ฉันต้องฝึกพูดภาษาไทยทุกวัน เขียนผิดเป็น ฉันต้องฝึกพูดภาษาไทยทุกวัน เป็นต้น

4.5 การใช้คำบุพบทผิด เช่น อาจารย์ไม่ทำงานในวันอังคารตอนเช้า เขียนผิดเป็น อาจารย์ไม่ทำงานมีวันอังคารตอนเช้า/บ้านของฉันมีพี่น้องสามคน เขียนผิดเป็น บ้านฉันมีพี่น้องสามคน เป็นต้น

4.6 การใช้คำสันธานผิด เช่น ผมชอบกินข้าวที่บ้าน เขียนผิดเป็น ผมชอบกินข้าวเป็นบ้าน/ฉันจะกินข้าวก่อน หลังจากนั้นก็จะไปห้องสมุด เขียนผิดเป็น ฉันจะกินข้าวก่อน และก็จะไปห้องสมุด เป็นต้น

4.7 การใช้คำอุทานผิด เช่น ว้าว! อาหารไทยอร่อยมาก เขียนผิดเป็น โอย! อาหารไทยอร่อยมาก/เฮ้! ฉันดีใจกับเธอด้วยนะ โอี้! ฉันดีใจกับเธอด้วยนะ เป็นต้น

5. การเขียนผิดเพราะไม่เข้าใจการใช้คำ ส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ รายละเอียดดังนี้

5.1 การใช้คำนามผิด เช่น นักท่องเที่ยวจีนชอบมาเที่ยวที่ประเทศไทย เขียนผิดเป็น นักท่องเที่ยวจีนชอบมาเที่ยวที่ประเทศไทย/ผู้หญิงไทยสวยมาก เขียนผิดเป็น ผู้หญิงไทยสวยมาก เป็นต้น

5.2 การใช้คำสรรพนามผิด เช่น วันนี้ฉันดีใจมากเลย เขียนผิดเป็น วันนี้ที่ดีใจมากเลย/เขาเป็นเพื่อนของฉัน เขียนผิดเป็น มันเป็นเพื่อนของฉัน เป็นต้น

5.3 การใช้คำกริยาผิด เช่น พรุ่งนี้คุณมีเวลาว่างไหม เขียนผิดเป็น พรุ่งนี้คุณจะมีเวลาว่างไหม/ห้องทำงานอาจารย์อยู่ใกล้ห้องเรียนของฉัน เขียนผิดเป็น ห้องทำงานอาจารย์เป็นใกล้ห้องเรียนของฉัน เป็นต้น

5.4 การใช้คำวิเศษณ์ผิด เช่น ฉันชอบพูดภาษาไทยมากกว่า เขียนผิดเป็น ฉันชอบพูดภาษาไทยกว่า/ช่วงนี้ฉันมีธุระหลายอย่าง เขียนผิดเป็น ช่วงนี้ฉันมีธุระหลากหลาย เป็นต้น

5.5 การใช้คำบุพบทผิด เช่น วันจันทร์ถึงวันศุกร์ เขียนผิดเป็น วันจันทร์ถึงวันศุกร์/คุณกับเพื่อนไปไหน เขียนผิดเป็น คุณของเพื่อนไปไหน เป็นต้น

5.6 การใช้คำสันธานผิด เช่น ถ้าคุณจะต้องไปเที่ยว เขียนผิดเป็น ทำไมคุณจะต้องไปเที่ยว/ฉันชอบกินทุเรียนแต่เพื่อนของฉันไม่ชอบกินทุเรียน เขียนผิดเป็น ฉันชอบกินทุเรียนและเพื่อนของฉันไม่ชอบกินทุเรียน เป็นต้น

5.7 การใช้คำอุทานผิด เช่น ว้าว! อาหารไทยอร่อยมาก เขียนผิดเป็น โอย! อาหารไทยอร่อยมาก/เฮ้! ฉันดีใจกับเธอด้วยนะ โอี้! ฉันดีใจกับเธอด้วยนะ เป็นต้น

6. การเขียนผิดเพราะไม่เข้าใจการใช้ประโยค ส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดด้านการสร้างประโยค รายละเอียดดังนี้

6.1 การสร้างประโยคผิดจากการใช้คำไม่ครบ เช่น วันนี้พวกเรามีเรียนหลายวิชา จึงไม่อยากทำการบ้านแล้ว เขียนผิดเป็น วันนี้พวกเรามีเรียนหลายวิชาจึงไม่อยาก...การบ้านแล้ว/นักเรียนทำการบ้านภาษาไทยกับภาษาอังกฤษเสร็จแล้ว เขียนผิดเป็น นักเรียนทำการบ้านภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ...แล้ว เป็นต้น

6.2 การสร้างประโยคผิดจากการเพิ่มคำ เช่น ผมมาจากประเทศจีนครับ เขียนผิดเป็น ผมมาจากเป็นประเทศจีนครับ/ที่ทำงานของคุณอยู่ที่ไหน เขียนผิดเป็น ที่ทำงานของของคุณอยู่ที่ไหน เป็นต้น

6.3 การสร้างประโยคผิดจากการวางสลับคำ เช่น อาจารย์จะไปซื้อกาแฟเขียน เป็น อาจารย์จะไปซื้อเย็นกาแฟ/หนังสือที่นี้แพงกว่านิดหน่อยแต่มีหนังสือที่ฉันต้องการ เขียนผิดเป็น หนังสือที่นี้แพงนิดน้อยกว่าแต่มีหนังสือที่ฉันต้องการ เป็นต้น

7. การเขียนผิดเพราะรู้คำศัพท์จำกัด ส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดด้านการสร้างประโยคผิดจากการสร้างไม่จบประโยค เช่น ถ้าภาษาไทยเรียนยาก.../เขาเป็นอาจารย์สอนภาษาไทยที่... เป็นต้น

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวจีนที่ศึกษาหลักสูตรภาษาไทย ณ สถาบันภาษาและกิจการต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย สามารถสรุปได้ตามวัตถุประสงค์ดังนี้

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวจีนที่ศึกษาหลักสูตรภาษาไทย ณ สถาบันภาษาและกิจการต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย พบว่าลักษณะข้อผิดพลาดด้านการเขียนภาษาไทย สามารถจำแนกได้ 3 กลุ่ม ได้แก่

กลุ่มที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการเขียนสะกดคำ พบลักษณะข้อผิดพลาด 3 ประเภท ตามลำดับดังนี้

ลำดับที่หนึ่ง ลักษณะข้อผิดพลาดการเขียนพยัญชนะผิดที่พบมากที่สุด คือ การเขียนรูปพยัญชนะที่มีความคล้ายคลึงกันสลับกันมีค่าสถิติเท่ากับร้อยละ 43.75 ตัวอย่างข้อผิดพลาด เขียน ด เป็น ต เช่น คำว่า ต้ม เขียนผิดเป็น ต้ม/เขียน ม เป็น น เช่น คำว่า ชม เขียนผิดเป็น ชน/เขียน ร เป็น ล เช่น คำว่า ร้านค้า เขียนผิดเป็น ล้านค้า เป็นต้น

ลำดับที่สอง ลักษณะข้อผิดพลาดการเขียนวรรณยุกต์ผิดที่พบมากที่สุด คือ การเขียนเพิ่มรูปวรรณยุกต์มีค่าสถิติเท่ากับร้อยละ 38.46 ตัวอย่างข้อผิดพลาด เช่น วรรณยุกต์สามัญ คำว่าโรงเรียน เขียนผิดเป็น โรงเรียน/วรรณยุกต์โท คำว่า เต็ม เขียนผิดเป็น เต็ม/คำว่า และ เขียนผิดเป็น แล และ เป็นต้น และการไม่เขียนรูปวรรณยุกต์ คิดเป็นร้อยละ 38.46 ตัวอย่างข้อผิดพลาด เช่น ตอนเที่ยง เขียนผิดเป็น ตอนเที่ยง/เดี่ยว เขียนผิดเป็น เดียว/ภูเก็ต เขียนผิดเป็น ภูเก็ต เป็นต้น

ลำดับที่สาม ลักษณะข้อผิดพลาดการเขียนสระผิดที่พบมากที่สุด คือ การเขียนสระเสียงสั้นเป็นสระเสียงยาวมีค่าสถิติเท่ากับร้อยละ 35.71 ตัวอย่างความผิดพลาด เช่น สระอู เป็นสระ อู เช่น คำว่าห้องสมุด เขียนผิดเป็น ห้องสมุด/สระอะ เป็นสระอา เช่น คำว่า รู้จัก เขียนผิดเป็น รู้จาก/สระอิ เป็นสระอี เช่น คำว่า นาฬิกา เขียนผิดเป็น นาฬิกา เป็นต้น

กลุ่มที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ พบลักษณะข้อผิดพลาดการใช้คำกริยาผิดมากที่สุด โดยมีค่าสถิติเท่ากับร้อยละ 31.25 ตัวอย่างข้อผิดพลาด เช่น การใช้คำกริยาผิด เช่น พຽ່ນนี้คุณมีเวลาว่างไหม เขียนผิดเป็น พຽ່ນนี้คุณจะเวลาว่างไหม/ห้องทำงานอาจารย์อยู่ใกล้ห้องเรียนของฉัน” เขียนผิดเป็น “ห้องทำงานอาจารย์เป็นใกล้ห้องเรียนของฉัน” เป็นต้น

กลุ่มที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการสร้างประโยค พบลักษณะข้อผิดพลาดการสร้างประโยคผิดจากการเพิ่มคำมากที่สุด โดยมีค่าสถิติเท่ากับร้อยละ 36.67 ตัวอย่างข้อผิดพลาด เช่น “ผมมาจากประเทศจีนครับ เขียนผิดเป็นเป็น ผมมาจากเป็นประเทศจีนครับ/ที่ทำงานของคุณอยู่ที่ไหน เขียนผิดเป็น ที่ทำงานของของคุณอยู่ที่ไหน เป็นต้น

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ผลการศึกษาสาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวจีนที่ศึกษาหลักสูตรภาษาไทย ณ สถาบันภาษาและกิจการต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย สามารถจำแนกสาเหตุของข้อผิดพลาดได้ 7 ประการ รายละเอียดดังนี้

1. สาเหตุการเขียนผิดเพราะไม่เข้าใจกฎเกณฑ์ของภาษา เนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาที่มีระบบเสียงในการสร้างคำ ได้แก่ เสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ ดังนั้นผู้ใช้ภาษาจึงจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษาไทยเพื่อใช้ในการสร้างคำ ซึ่งหากผู้ใช้ภาษาไม่มีความเข้าใจในเรื่องเหล่านี้ก็จะส่งผลให้การเขียนคำในภาษาไทยผิดพลาดได้

2. สาเหตุการเขียนผิดเพราะออกเสียงผิด เนื่องจากระบบการออกเสียงในภาษาจีนบางเสียงไม่มีในเสียงพยัญชนะและเสียงสระภาษาไทย ทำให้ผู้ใช้ภาษาออกเสียงคำได้ไม่ถูกต้องจึงส่งผลให้การเขียนสะกดคำในภาษาไทยไม่ถูกต้องด้วย

3. สาเหตุการเขียนผิดเพราะรูปพยัญชนะที่คล้ายกัน เนื่องจากในภาษาไทยมีพยัญชนะที่มีรูปคล้ายคลึง คำพ้องรูปและพ้องเสียงกันจึงเป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้ใช้ภาษาเกิดความสับสนในการเขียนคำในภาษาไทยเพราะเป็นคำที่เขียนเหมือนกันแต่ออกเสียงต่างกันและมีความหมายต่างกัน

4. สาเหตุการเขียนผิดเพราะไม่ทราบความหมายของคำ เนื่องจากในภาษาไทยเป็นภาษาคำโดดคำแต่ละคำมีความหมายเฉพาะ การใช้คำจึงต้องใช้คำให้ถูกต้องตามบริบทและความหมาย หากผู้ใช้ภาษาไม่เข้าใจความหมายของคำนั้น ๆ ก็จะส่งผลให้การใช้คำในการเขียนภาษาไทยผิดพลาดไปด้วย

5. สาเหตุการเขียนผิดเพราะไม่เข้าใจการใช้คำ เนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาที่มีการแบ่งประเภทของคำออกเป็นหลายชนิดโดยใช้เกณฑ์หน้าที่ ตำแหน่ง และความหมาย ดังนั้นหากผู้ใช้ภาษาไม่เข้าใจประเภทและหน้าที่ของคำแต่ละชนิดก็จะส่งผลให้การเขียนภาษาไทยผิดพลาดไปด้วย

6. การเขียนผิดเพราะไม่เข้าใจการใช้ประโยค เนื่องจากการลักษณะการใช้ประโยคในภาษาไทยมีความสำคัญในการสื่อสารและเสริมสร้างความเข้าใจระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร ดังนั้นผู้ใช้ภาษาต้องคำนึงถึงโครงสร้างประโยค ประเภทของประโยค รวมถึงความถูกต้องและเหมาะสมของการใช้ประโยค หากผู้ใช้ภาษาไม่เข้าใจการใช้ประโยคดังกล่าวจะทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการสื่อสารความหมายและยังส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยด้วย

7. การเขียนผิดเพราะรู้คำศัพท์จำกัด เนื่องจากการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศสิ่งที่สำคัญที่สุด คือ คำศัพท์ เพราะเมื่อผู้ใช้ภาษามีคลังคำศัพท์ก็จะสามารถสื่อสารในเบื้องต้นได้ แต่ถ้าหากผู้ใช้

ภาษาไม่เข้าใจคำศัพท์หรือรู้คำศัพท์ที่จำกัดก็จะไม่สามารถใช้คำศัพท์เพื่อสื่อความหมายได้อย่างเหมาะสม และส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย

จากผลสรุปดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวจีนที่ศึกษาหลักสูตรภาษาไทย ณ สถาบันภาษาและกิจการต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายมีข้อผิดพลาดด้านการเขียน 3 ด้าน ได้แก่ การเขียนสะกดคำ การใช้คำ และการสร้างประโยค ส่วนสาเหตุที่ส่งผลทำให้เกิดข้อผิดพลาดนั้นมี 7 ประการ ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนชาวจีนมีความรู้ด้านภาษาไทยที่ไม่ครอบคลุมด้าน ไวยากรณ์และข้อจำกัดด้านคลังคำศัพท์

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวจีนที่ศึกษาหลักสูตรภาษาไทย ณ สถาบันภาษาและกิจการต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายผลการศึกษสามารถอภิปรายผลได้ว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวจีน จากกรอบการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ 1) การเขียนสะกดคำ 2) การใช้คำ และ 3) การสร้างประโยค ทำให้ค้นพบว่า ผู้เรียนชาวจีนมีข้อผิดพลาดด้านการเขียนสะกดคำมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากการเขียนสะกดคำในภาษาไทยนั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของการใช้คำและองค์ประกอบในการสร้างคำในภาษาไทย ได้แก่ พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ เป็นต้น จึงจะสามารถเขียนสะกดคำได้อย่างถูกต้อง ส่วนการใช้คำผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับความหมายและหน้าที่ของคำจึงจะสามารถใช้คำได้ตรงความหมาย ไม่กำกวมหรือตีความได้หลายอย่าง ตลอดจนสามารถใช้คำที่มีความหมายเกี่ยวเนื่องกับคำอื่นได้อย่างเหมาะสม ในขณะที่การสร้างประโยคผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างประโยค การใช้ประโยคต่าง ๆ รูปคำและระเบียบในการประกอบรูปคำให้เป็นประโยค เช่น ภาคประธาน (ส่วนผู้กระทำอาการ) และภาคแสดง (ส่วนแสดงอาการ) ฯลฯ จึงจะสามารถสร้างประโยคได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์ตามโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาไทย สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปณิธาน บรรณาธรรม (2555, น. 53-57) ศึกษาเรื่อง นักศึกษาจีนกับข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ผลการศึกษาพบว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนมี 4 ประเด็น ได้แก่ การสะกดคำ การใช้คำ การผูกประโยค และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน โดยพบข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำมากที่สุด และงานวิจัยของ ศิวริน แสงอาวุธ (2560, น. 117-12) ศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนสาขาวิชาภาษาไทยในมณฑลยูนนาน ประเทศจีน ผลการวิจัยพบว่ามีข้อผิดพลาดของการเขียนภาษาไทยใน 3 ประเด็น คือ ข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำ การใช้คำและการสร้างประโยค ข้อผิดพลาดที่กล่าวมาข้างต้นนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิโรจน์ กองแก้ว (2564, น. 147-170) ที่ศึกษาเรื่องปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นวิชาเอก มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน พบว่า การเขียนและการใช้พยัญชนะที่เป็นปัญหา ได้แก่ กลุ่มตัวอักษรที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน ส่วนปัญหาที่พบในการเขียนและการใช้วรรณยุกต์ คือ การไม่เขียนรูปวรรณยุกต์

นอกจากนี้ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการเขียนภาษาไทยยังทำให้ทราบถึงสาเหตุของข้อผิดพลาด ซึ่งสามารถจำแนกได้ 7 ประการ ได้แก่ การเขียนผิดเพราะไม่เข้าใจกฎเกณฑ์ของภาษา

การเขียนผิดเพราะออกเสียงผิด การเขียนผิดเพราะรูปพยัญชนะที่คล้ายกัน การเขียนผิดเพราะไม่ทราบความหมายของคำ การเขียนผิดเพราะไม่เข้าใจการใช้คำ การเขียนผิดเพราะไม่เข้าใจการใช้ประโยค และการเขียนผิดเพราะรู้คำศัพท์จำกัดสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิวริน แสงอาวุธ (2560, น. 120-122) ศึกษาเรื่อง วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนสาขาวิชาภาษาไทยในมณฑลยูนนาน ประเทศจีน ผลการศึกษาพบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยรวมทั้งสิ้น 8 ประเด็น ได้แก่ การเขียนผิดเพราะออกเสียงผิด การเขียนผิดเพราะไม่รู้หลักภาษาไทย การเขียนผิดเพราะไม่เข้าใจการใช้คำ การเขียนผิดเพราะรู้คำศัพท์จำกัด การเขียนผิดเพราะไม่เข้าใจการเขียนคำทับศัพท์ การเขียนผิดเพราะไม่เข้าใจระบบไวยากรณ์ไทย การเขียนผิดเพราะไม่เข้าใจการใช้ประโยค และการเขียนผิดเพราะใช้รูปภาษาจีนนอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปณิธาน บรรณาธรรม (2555, น. 59-61) พบว่า สาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนมีสาเหตุมาจากหลากหลายประการซึ่งสามารถสรุปได้เป็น 7 สาเหตุหลัก คือ การขาดความรู้เรื่องหลักภาษา เขียนผิดเพราะรูปพยัญชนะคล้ายกัน เขียนผิดเพราะออกเสียงผิด เขียนผิดเพราะยึดแนวเทียบผิด เขียนผิดเพราะไม่ทราบความหมายของคำ เขียนผิดเพราะเคยชินกับหลักไวยากรณ์เดิม และเขียนผิดเพราะมีคลังคำจำกัด

อนึ่งข้อมูลจากผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการเขียนของผู้เรียนชาวจีนที่ศึกษาหลักสูตรภาษาไทย ณ สถาบันภาษาและกิจการต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ทำให้ผู้สอนทราบถึงจุดอ่อนด้านการเขียนของผู้เรียนที่ชัดเจน และสามารถนำมาใช้เป็นข้อมูลประกอบการจัดทำเนื้อหาบทเรียน การออกแบบการฝึกการเขียน การเขียนสร้างสรรค์และการสร้างแบบฝึกที่สอดคล้องเหมาะสมกับผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า การเขียนสะกดคำของผู้เรียนชาวจีนหลักสูตรภาษาไทย ณ สถาบันภาษาและกิจการต่างประเทศนั้น มีข้อผิดพลาดมากกว่าด้านอื่น ๆ ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ผู้สอนหรือการจัดทำเนื้อหาบทเรียน และการสร้างสื่อการสอน รวมถึงการสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนด้านต่าง ๆ ควรต้องคำนึงถึงแก้ปัญหาด้านการเขียนสะกดคำเป็นกรณีพิเศษ ทั้งนี้ควรเริ่มจากบรรยายหลักภาษาไทยเกี่ยวกับองค์ประกอบของคำ วิธีการสร้างคำให้เกิดความเข้าใจก่อน จากนั้นจึงให้ผู้เรียนได้ฝึกการเขียนสะกดคำ เรียนรู้ความหมายของคำ ฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์ต่าง ๆ ให้คล่องแคล่วตามลำดับ

ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทยของผู้เรียนชาวจีนทั้งในด้านการฟัง การพูด และการอ่าน เพื่อให้ได้ผลการศึกษามากกว่าด้านอื่น
2. ควรมีการศึกษาวิจัยด้านสมรรถนะเชิงวัฒนธรรมที่ปรากฏในการเรียนภาษาและวัฒนธรรมไทยของชาวต่างประเทศ เพื่อนำผลการวิจัยมาใช้ในการพัฒนากิจกรรมและเนื้อหาสาระของการเรียนการสอน

3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีการสอนภาษาต่างประเทศโดยเน้นการใช้กิจกรรม
ชี้แนะให้คิดและกิจกรรมแบบอื่นเพื่อเป็นแนวทางการจัดการเรียนสอนภาษา
4. ควรมีการวิจัยและพัฒนาแบบฝึกการเขียนสะกดคำเพื่อแก้ไขปัญหาข้อผิดพลาดในการ
เขียนสะกดคำให้เหมาะสมกับผู้เรียนชาวจีน
5. ควรมีการสร้างนวัตกรรมการเรียนการสอนสำหรับชาวต่างประเทศที่ศึกษาภาษาไทยใน
ฐานะภาษาต่างประเทศ

รายการอ้างอิง

- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2550). *สถิติสำหรับงานวิจัย ฉบับปรับปรุงใหม่*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปณิธาน บรรณาธรรม. (2555). *นักศึกษชาวจีนกับข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย*. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- รุ่งฤดี แผลงศร. (2561). หลักการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ.
วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์ ศรีนครินทร์วิโรฒ. 19(2), 1-13.
- วิโรจน์ กองแก้ว. (2564). ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นวิชาเอก
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ยูนิาน สาธารณรัฐประชาชนจีน. *วารสารมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบ้านสมเด็จเจ้าพระยา*. 15(2), 147-170.
- ศิวริน แสงอาวุธ. (2560). *วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียน
สาขาวิชาภาษาไทยในมณฑลยูนนาน ประเทศจีน*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏ
พระนคร.
- สมพงษ์ วิทย์ศักดิ์พันธุ์. (2548). การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. *วรรณวิทัศน์*. 48(2),
215-261.